

[Peter Nielsen.]

måde at løse uoverensstemmelser på — for at sige det mildt. Det kan krig aldrig være. Der er enighed om her i Danmark, at den eneste anstændige måde er at få alle parterne til forhandlingsbordet og få disse tvistigheder bilagt på fredelig vis. Det må være Danmarks opgave at medvirke hertil, selv om vor evne vel ikke rækker langt. I mellemtiden at opkaste os til dommere i denne strid kan ikke tjene noget formål; vi kan tværtimod svække den indflydelse, vi forhåbentlig på rette tidspunkt er i stand til at udøve for at få de stridende parter til forhandlingsbordet. Vor udenrigspolitik på dette som på andre områder har stort flertal her i tinget og, jeg tror, jeg tør sige, også hos den overvejende del af befolkningen.

Det tjener heller ikke noget formål at prøve at skabe et kunstigt skel i markedspolitikken. Den er, som folketinget har vedtaget den, og kan kun ændres af folketinget. Den er vedtaget her i folketinget, sidst den 28. oktober 1964 med 143 stemmer for, medens 9 undlod at stemme, så der er altså og er vel fortsat en bred enighed. Så indtil andet vedtages, er Danmarks stilling klar nok. Den består i, at folketinget opfordrer regeringen til nøje at følge udviklingen og have sin opmærksomhed henvendt på at finde nye veje, som kan føre til virkeliggørelse af målsætningen for Danmarks markedspolitik: et omfattende europæisk fællesskab.

Forholdene er handelspolitisk meget spegede her i Europa. Jeg er overbevist om, at regeringen meget nøje vil følge situationen, og er der muligheder for folketinget til at aktionere på et givet tidspunkt, vil regeringen selvfølgelig overbringe folketinget de muligheder, der eventuelt vil være, og det må så være folketingets opgave at sætte plusser og minusser sammen og se, om et sådant regnestykke er til Danmarks fordel, til hele befolkningens fordel under ét. Selvfølgelig må det veje tungt til, når et stort erhverv er hårdt ramt under de nuværende tilstande. Men en eventuel beslutning må til sin tid træffes under hensyn til det fælles danske tarv.

Socialdemokratiet går fordomsfrit ind til disse forhandlinger og debatter. Vi skal nok til at tænke i helt nye baner her i Danmark,

hvad angår vort samarbejde med andre nationer, men alt dette skal jo ikke ske forhastet eller overilet, men man kan sige, at desværre får vi nok rigelig tid til at tænke os om. Målet for os må selvfølgelig være, at de to handelsområder smeltes helt sammen uden derfor at danne en blok imod den øvrige verden. Foreløbig må vi være yderst agtpågivende og se, hvilke muligheder der melder sig, idet vort mål vel nok skal tages i flere etaper. I mellemtiden vil det vel være på sin plads med en egentlig markedsdebat her i tinget og at vi i øvrigt gør os rede til det øgede samvirke med andre nationer, under hvilken form det end måtte komme. Men jeg skal senere sige nogle enkelte ord om bl. a. kildeskatten.

På andre områder inden for det indenrigspolitiske er der heller ikke grund til at skabe kunstig uenighed. Vi er alle klar over, at det nu er et velstandssamfund, vi skal lovgive for, og det betyder, at vi har råd til også fortsat at virke for, at dette tillige bliver et velfærdssamfund. Der er sket en glædelig social udvikling her i Danmark i de seneste år. Men der er stadig væk mange problemer tilbage. Vi har mange medborgere, som ikke har det godt. Der er stadig væk en restfattigdom tilbage. Det glæder mig derfor, at det sociale afsnit i såvel den mundtlige som den skriftlige redegørelse af statsministeren har en væsentlig plads. Der er grund til særlig at glæde sig over, at der vel nu kan skabes bred politisk enighed om, at arbejdsløse skal have en anstændig tilværelse. I vinter havde vi tusindvis af familier i Nord- og Vestjylland, der måtte leve af en ugentlig understøttelse på 126 kr. plus lidt børne- og huslejetilskud. Det kan vi fortsat ikke være bekendt. Danmark er rigt nok til, at alle kan have en anstændig tilværelse.

Det er godt at få slået det princip fast, at alle her i landet må have krav på arbejde, og kan man ikke opfylde dette krav, må vedkommende have ret til en rimelig erstatning og ikke såkaldt understøttelse; men det bedste er selvfølgelig, at der kan skabes varig beskæftigelse til alle, uanset hvor i landet de bor.

Det er derfor godt, at der nu bebudes en forbedring af egnsudviklingsloven. Jeg håber, at vi ved forhandling kan opnå bred enighed herom. Dette problem må